

nde hinanden en vis Indrømmelse. Naar det høie Thing klager over, at det ikke er Lovene, vil jeg fra min Side gjøre opmærksom paa, at vi nu siden 1885 leve under provisoriske Finantslove; men vi have albrig nogenstinde set en eneste provisorisk Finantslov i dette Thing. De ere allesammen dernede blevne behandlede paa en saa kunstfærdig Maade, at der derved staves en Mulighed for, at man paa den ene Side kan befæmpe Provisorierne og paa den anden Side dog kan sidde Tiden ud indtil den 31te Marts. Naar man saaledes i det andet Thing lader provisoriske Finantslove ligge hen, siger jeg: Lige for Lige; man skal da ikke misunde os den Tid, hvori vi behandle de andre provisoriske Love.

Første Viceformand (Bloug): Da Sngen yderligere har begjæret Ordet . . .

Th. Nielsen: Maa jeg bede om Ordet?

Første Viceformand (Bloug): Ja, men Mødet maa da fortsættels i Morgen.

Th. Nielsen: Det er kun en kort Bemærkning.

Første Viceformand (Bloug): Naar det kun er en meget kort Bemærkning, har det ærede Medlem Ordet.

Th. Nielsen: Den sidstnævnte Taler drog tilfælt mod det andet Thing i Anledning af den Maade, hvorpaa det behandlede de provisoriske Finantslove, og sagde, at det af Folkethinget behandlede dem saaledes, gjorde, at man her fra dette Things Side traf sine Foranstaltninger derimod og behandlede de andre provisoriske Love paa lignende Maade. Men det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at dette Thing har handlet saa ganske rigtigt alligevel. Vi skulle handle ud fra vore egne Forudsætninger og ikke fra det andet Things. Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre i Anledning heraf. Det, vi anse for rigtigt, bør vi gjøre, uanset, hvad det andet Thing gjør. Det forekommer mig at være den rette Maade at handle paa. Det ærede Medlem fremhævede gjentagne Gange, at han og hans Meningsfæller vare i Overensstemmelse med Grundloven, naar de forbrede, at Rigsdagen skulde sluttet den 1ste April. Dertil vil jeg dog virkelig bemærke, at i den Tid, da der var den allerbedste Forstaaelse mellem Regjering og Rigsdag,

har Rigsdagen mange Aar siddet inde langt ud over den 1ste April, og naar det ærede Medlem fremdeles bemærkede, at der herstede en haabløs Uenighed om midlertidige Love, og at der heller ikke paa det Punkt var Haab om en Overenskomst, henviser jeg simpelt hen til, hvad der passerede den sidste Dag Rigsdagen var samlet i 1885. Folkethingets Ordfører udtalte da, at man ikke holdt paa den Affattelse i Et og Alt, som den midlertidige Finantslov havde havt, man var rede til at lempe sig, for at komme til en Overenskomst med dette Thing; men Landstinget vilde ikke. Da jeg kun har Ordet for en kort Bemærkning, skal jeg her ved siandse, jeg kunde nok have Noget at sige til den høitærede Krigsminister, men da jeg kan finde Leilighed dertil under senere Behandlinger, skal jeg ikke udtale mig videre i Diebliffet.

Møgen: Jeg skal kun sige til den ærede sidste Taler, at det, som han fremhævede, var Ord, men det betyder intet, det er Kjendsgjerninger, vi skulle have at slutte fra, og Kjendsgjerningerne have viist Umedgjørlighed i Retning af at tilveiebringe en ny Affattelse af de nævnte Love.

Da Sngen yderligere ønskede at yttre sig sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Schlegel: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henviist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag af Schlegel.

Første Viceformand (Bloug): Forinden jeg slutter Mødet har jeg at meddele, at jeg under Mødet fra Folkethinget har modtaget til Forelæggelse her Forslag til Lov om Hundeafgiften samt om Straf og Erstatning for Skade, forarsaget af Hunde.

Forelæggelsen sker herved. Exemplarer ville blive omdelte.

Jeg slutter nu Mødet for at beramme et nyt Møde til om 5 Minutter.